

L'home que va posar fi a Internet

Els Roper (1976)

ALFREDO VALLS «VACAS»

Volia tenir un fill per sobre de tot. Als meus quaranta anys això es plantejava com una qüestió irrenunciable contra el meu buit existencial, perquè hi ha un moment en la vida de tota persona en què es necessita bolcar en algú les frustracions. D'aquesta manera també podria aconseguir la immortalitat, perpetuant el meu codi genètic, si bé entre els qui m'envoltaven era creença generalitzada que jo compartia el 99,99% del meu genoma amb la rata.

Enganxat a la porta de la nevera de casa, hi havia el presupost sol·licitat a una prostituta d'Alabama que ofería els seus serveis com a mare de lloguer. La quantitat era raonable, potser perquè en aquest cas la mare estava per reformar. Tot i això, la meua situació financera es trobava molt lluny d'aconseguir la xifra que demanava. Una sensació d'absoluta impotència s'apoderava de mi.

En aquell moment, quan els meus comptes corrents i el meu ànim es trobaven en fallida, res no feia presagiar el seguit de precipitats esdeveniments que em canviarien la vida per sempre. Tot va començar amb la defunció del meu pare.

Recordo l'enterrament amb il·lusió, aquell 19 de març

va ser el millor dia del pare que havia tingut en vida. El funeral va arribar a tocar més d'una vegada la bellesa, si exceptuem el fet que les cendres descansaven en un got de Nocilla, segons la mare per impossibilitat de trobar un recipient més adequat. Les llàgrimes més sentides van arribar amb la lectura d'una nota que el difunt havia redactat per a l'ocasió. Cal dir que la mare va considerar molt mediocre la qualitat literària de l'original, i que va decidir canviar-lo per una carta protesta que el pare va escriure per a una junta de veïns. Es titulava «Les filtracions d'aigua afecten els estenedors». Els assistents al funeral van rebre aquelles paraules amb una gran emoció, sobretot la part que deia: «I qui pagarà els desperfectes? Claríssimament, jo no».

El sepeli va concloure en gran, i les cendres les vam enterrar al cementiri de les Corts, tot i que el veritable desig del pare era que s'escampessin pel monyo de Zsa Zsa Gabor, de la qual havia estat un profund admirador. Lamentablement, l'actriu americana es va excusar al·legant que tenia l'agenda molt plena, cosa que no era veritat.

Acabada la cerimònia, ens vam dirigir a la notaria per conèixer el contingut del testament. La mare havia heretat una col·lecció de caniches d'escaiola i el meu germà, les plaques que els identificaven. La meva part consistia en un misteriós carregament zelosament guardat en un local de la Zona Franca. Quan vaig tenir la clau, vaig sortir disparat per apropiarme del botí, tot i que vaig haver de tornar a la notaria més tard per recuperar la sabata que havia deixat enrere en la meva cursa precipitada. De passada vaig recollir també una sabatilla de la mare.

Al davant de la porta del local van créixer en mi els pensaments més insospitats, que, amb el pas dels minuts, van derivar en visions que únicament contenien imatges d'enormes culs femenins. No era la primera vegada que em passava.

Em va costar obrir el pany, ja que amb els nervis em tremolaven les mans d'una manera incontrolable, i a això s'hi havia de sumar el fet que a l'estoreta es podia llegir aquesta macabra inscripció: «T'espero aviat, fill meu». Al fons del magatzem vaig albirar centenars de caixes obertes. Un calfred em va recórrer tot el cos i en un instant totes les meves expectatives es van esfondrar. Envaït per la desesperació més profunda, podia contemplar el rostre burlesc d'en George i la Mildred Roper repetit fins a l'infinit. Els seus sarcàstics somriures desprenien un terrible menyspreu i em vaig sentir profundament humiliat. Havia heretat 125.000 cintes VHS de la sèrie *Els Roper!* Vaig maleir el pare, la meva sort i en Robin Williams. Aquest últim, reconec que per capritx.

Tot just em va reconfortar la concisa nota en què el meu pare excusava la compra de les cintes com una inversió fallida. Sí, *Els Roper* sempre havia estat la seva sèrie favorita. Li despertava un autèntic fervor, perquè aconseguia arrencar-li somriures, els millors i únics. No obstant això, m'inclino a pensar que aquesta fascinació era producte de veure-hi reflectida la seva pròpia relació conjugal.

No podia ser de cap altra manera; igual que els Roper, els meus pares van ser una parella avançada al seu temps. En aquella època la majoria de parelles es casaven per l'Església, alguns ho feien civilment, només unes quantes es constituïen en parella de fet, però ells van establir una nova forma d'estat civil: la parella de desfet. Van estar en guerra des que es van casar, amb dos armistícis sonats, un d'ells el dia de la meva concepció. Per commemorar aquella data, els meus pares van arribar a conjecturar la possibilitat de dir-me «Tractat de l'Haia». Però la van descartar immediatament quan es van adonar que el meu germà gran ja es deia així.

D'altra banda, la gran passió del pare sempre va ser la ciència. I en aquesta afició es gastava tots els diners que li

proporcionava el seu miserable quiosc del carrer de Pàdua. Tancat entre quatre parets i centrat en les seves investigacions, només sortia del laboratori per preguntar com estava el preu dels llegums, una altra de les seves obsessions.

Passava les hores estudiant la combustió espontània, segur que seria la nova malaltia que castigaria el segle XXI. Una veritable plaga!, cridava per casa. Per explicar com va arribar a aquesta conclusió, caldria tot un llibre. (Espero acabar-lo d'aquí a uns mesos; es titula: *Combustió espontània, alguna cosa més que ardor.*)

A més de pseudocientífic, també va pretendre destacar com a inventor. Casa nostra era plena de creacions seves de dubtosa utilitat, en les quals, segons la mare, el meu germà i jo estàvem inclosos. Prototips desgavellats que van originar no pocs problemes, com aquella vegada que la mare el va increpar amb força: «Tants invents inútils i nosaltres sense rentadora». Com que era un home amb recursos, el pare es va posar a treballar. Al cap de dues hores, i tan sols amb un tallaungles i cinta adhesiva, vam tenir la rentadora. Això sí, van trobar l'amo de la botiga d'electrodomèstics emmordassat i amb les ungles dels peus perfectament tallades. Aquest refinament pretenia ser la marca personal del pare com a atracador de nova marca. Va ser capturat al cap de dos dies quan intentava cobrar rescat per les ungles del dit gros i del petit. El dictamen del jutge va ser: «No obstant això, la pedicura practicada a la víctima pot definir-se com una preciositat». Amb aquest eximent, la pena es va limitar a una feina social: alliberar de callositats tots els funcionaris de la Conselleria d'Agricultura. Després de veure aquells peus, el pare es va convertir en un acèrrim defensor de les mines antipersona.

Amb una vida com aquesta, el lector no hauria de sorprendre's de l'herència que em va tocar. Qualsevol persona en el meu lloc hauria quedat sumida en una profunda depressió, però en moments tan amargs vaig pensar en el lema

que havia guiat la vida del pare: «Qui busca, enuma». Un principi impossible de traïr. Si aconseguia vendre aquelles cintes, seria milionari i acompliria el meu somni de ser pare. Només vaig veure una sortida: reactivar el record dels Roper entre el gran públic. I quina millor plataforma que el mitjà de moda i més econòmic: Internet.

Em vaig llançar a l'ordinador amb una confiança desbordant. La despesa seria zero, ja que disposava del wifi piratejat de la parròquia del barri. Una limitació, ja que només podia accedir a la web del Vaticà. Però per fer-me una idea dels continguts d'Internet ja m'anava bé.

Després de sis mesos de feina intensa, vaig donar per acabada la meua obra magna: la web dels Roper. Una petita obra d'art que combinava a la perfecció dos quadres de text Provenzale 12, escortats pels seriosos rictus de la Mildred i el desagradable somriure d'en George.

Dues setmanes més tard, i expectant davant els resultats, em vaig disposar a comptabilitzar l'allau d'internautes que havien entrat a la meua web. Però un cop més el destí em va ser ingràt. Només havia rebut tres visites amb zero comentaris! Fins i tot la tomba del pare va veure desfilars més gent! Fins i tot ell tenia alguna observació, com el grafit anònim que va aparèixer a la làpida: «Maleït cabró, mai no en vam tenir, de rentadora». Vaig apartar l'enveja de la meua ment a la recerca d'una solució que semblava no existir.

Aquella mateixa nit, assegut a la tassa del vàter, i quan menys m'ho esperava, el mínim que podia fer era cridar eureka: si la web dels Roper no rebia visites, seria jo qui les fes casa per casa. Només necessitava passar la pàgina... a paper. Semblava una idea absurda, però com que l'estupidesa humana no té límits, vaig deduir que existia un gran mercat per a la meua iniciativa.

Vaig reorientar el projecte sense defallir, ja que sempre havia tingut la fortalesa necessària per creure'm en possessió

de la veritat. Potser a causa d'aquella estranya veueta interior que responia totes les meves afirmacions amb un patètic i passat de moda: «Efestivi wonder». No em molestava: «Si era gratis, era benvinguda». Sàpiguen vostès que tenir una veu interior resulta molt econòmic, ja que tot just si gasta pels desplaçaments.

Però la web dels Roper no era suficient, necessitava Internet sencer, així que vaig afegir dues pàgines més a les principals: About blank i Pàgina en construcció. D'aquesta manera, qualsevol link sol·licitat pels clients podria ser desviat sense aixecar sospites sobre com era de limitat el meu producte. No hi havia marxa enrere, la xarxa de xarxes seria ciclostilada.

Vaig encendre tots els llums de la meva habitació per no perdre'm detall i vaig treure Internet per impressora: amb DIN A4, tres preciosos fulls apaïrats i setinats; no volia córrer riscos.

Ja amb el dossier a les mans, em va assaltar el dubte: sobre paper, Internet podria resultar massa estàtic. Em vaig tranquil·litzar pensant que el mateix havien dit dels plànols del Partenó, i bé que va passar a la història.

Armat de valor, em vaig dirigir amb decisió a la caça de clients per al meu innovador negoci. Vaig trucar a la primera porta. A l'altre costat va respondre una anciana amb veu tremolosa. Vaig dir: «Bon dia, vinc a presentar-li una web dels Roper», amb la seguretat que dóna tenir un bon producte entre les mans, un petit detall que va passar inadvertit a la senyora i a la resta de ciutadans que vaig visitar.

Obrir mercats és difícil, i vaig invertir més de cinc mesos a polir-ho. Entre altres defectes, sembla que el missatge de la meva web no era gaire clar, una qüestió que vaig deduir quan una parella de Múrcia va mostrar la seva bona predisposició a l'intercanvi de parelles amb els senyors Roper.

Em va saber molt greu, però els canvis introduïts tot just van aconseguir remuntar el negoci. A més, la donota negra d'Alabama demanava una resposta definitiva sobre el meu interès pel seu ventre. El temps urgia.

Sense perdre ni un segon, vaig posar en pràctica una agressiva acció de màrqueting: «Posi un troià a casa seva». Vestit d'Aquil·les, escalava les façanes fins a les finestres i acorralava el client a casa seva mateix. Però novament la desgràcia em va caure al damunt: vaig tenir un despreniment de retina en enfilar-me a un balcó. La membrana va caure al buit, amb tan mala fortuna que va anar a incrustar-se al cap d'una vianant. Això sí, sense provocar-li cap rebuig biològic. Va ser la primera vegada que vaig entrar en una dona sense produir un efecte rebot.

Igual que al Che, res no em sortia del dret. Però quan tot semblava perdut, va aparèixer per casa meva una dona d'aspecte deixat, interessant-se per si la meva web incloïa un servei de cercador. Aquesta va ser la seva frase: «Busqui el meu marit Pere Robinal, que ha fugit amb una dona més jove i amb els diners del meu compte corrent».

Era una bona idea i una manera excel·lent d'ampliar el meu malparat negoci. En aquest sentit, vaig contractar la Sara, la dona més pèrfida que vaig poder trobar. La seva primera mesura en la recerca d'aquell miserable va ser anunciar-se al diari: «Jove explosiva desitja contactar amb Pere Robinal per fer-li una mamada tan bèstia que li sortiran els ulls de la cara». La notícia es va propagar fins a l'últim racó de la geografia espanyola. Al cap de dos dies, en Robinal va trucar a la Sara per concertar una cita, tot i que s'ensumava la trampa. Però la seva condició masculina li va impedir resistir-se a una oferta tan temptadora. La Sara coneixia molt bé els homes. A hores d'ara, i des de la seva cel·la, en Robinal encara reclama un vis-a-vis amb ella.

Va ser llavors quan els mitjans de comunicació es van fer ressò del succés. No vaig vendre cap cinta VHS, però l'atenció de tot un país es va centrar en el meu negoci. En van dir *retrointernet*.

No em cansava mai de veure'm la cara al televisor. Moments de goig en què només vaig poder encomanar-me al cel i cridar «Déu estreny, però no ofega!!». «Efestivi wonder», revalidava la veueta, mentre en David Carradine es regirava a la tomba, clarament en desacord amb el meu comentari.

Entre els primers defensors de *retrointernet* hi havia aquesta gentota l'únic objectiu de la qual consisteix a «anar a l'última moda». Els mateixos que un dia es van col·locar la ronyonera fins i tot per baixar les escombraries i van deambular pels carrers a cop de patinet, van abraçar *retrointernet* de manera incondicional.

Molts d'ells retronavegaven a l'oficina com una fórmula eficaç per amenitzar la jornada laboral. Poc els importava si eren descoberts pels seus caps, en ser evident la presència dels meus visitadors al seu costat. Inevitablement els empleats eren amonestats, i en alguns casos, sancionats. D'altra banda, els executius, des dels seus despatxos, es permetien amb un desvergonyiment total fer ús de l'invent de moda, davant la indignació dels treballadors. Van arribar els primers ingressos, i vaig poder entreveure el tronc i les extremitats del meu fill. Si el negoci es mantenia, aviat tindria el nen sencer. De moment, em vaig limitar a enviar un xec amb destinació a la meva amiga americana i el meu semen al centre Hoover Alabama perquè iniciessin el procés de fertilització.

A l'espera de notícies vingudes d'ultramar, vaig continuar gaudint de l'èxit de la meva empresa. *Retrointernet* avançava amb pas ferm, i en especial entre la tercera edat. A la majoria d'ancians el clàssic Internet els quedava tan

lluny com unes Nike Air a un velociràptor. Era curiós veure com els iaïos es passaven les hores relatant les seves anècdotes de joventut als meus visitadors, mentre es delectaven amb el seu full preferit: «Pàgina en construcció».

Tots deien el mateix: retrointernet és més proper. Perquè tenir una persona al davant sempre és d'agrair, de vegades fins i tot a l'hora de tenir un orgasme. La gent desitjava una Internet més humana, més pròxima; una Internet que pogués agafar un constipat i fins i tot escapar-se-li un pet per negar-ne després l'autoria. La publicitat aviat va recaure en aquest punt, i amb això va arribar el gruix de les recaptacions. Primer de la petita empresa, botigues de barri que anunciaven els seus serveis a través de targetes. Els meus visitadors les llançaven a manera de *pop-ups*, que impactaven en les pàgines que en aquell moment llegia el client. Cap publicitat agafava tan per sorpresa. Posteriorment es va estendre a tota mena de negocis; centres odontològics, restaurants, supermercats, ONG... Fins i tot les grans marques es disputaven un espai a la meua web de paper. Al final, i gràcies al *boom* publicitari, retrointernet va arribar a ser gratuïta per a tothom, i es va consolidar com un negoci pròsper. La seva difusió es va generalitzar fins al punt de superar les meves previsions més optimistes. Realment, l'estupidesa humana no tenia límits. El meu fill ja venia.

Era feliç, completament feliç. Quanta raó tenia el pare: realment aquelles cintes dels Roper eren una inversió excel·lent. El vaig beneir amb un petó i vaig beneir la meua vida, però novament vaig maleir en Robin Williams; era un exercici que s'havia convertit ja en un passatemps agradable. La Whoppy Goldberg vindria després.

El 10 de maig la Marlen, la senyoreta d'Alabama que havia inseminat per gir postal, va aterrar a l'aeroport del Prat. La banda musical que vaig contractar per a l'ocasió va començar a tocar entre estridències de vent i repicades de

tambors, com si es tractés d'un cap d'Estat. No n'hi havia per menys, arribava «Miss Marshall» amb un regal allotjat al ventre. Tot i això he de confessar que mai un present va estar tan mal embolicat. Era una dona de color de cent vint quilos de pes completament bolcats a mastegar un xiclet.

Només vaig haver d'esperar vuit mesos per tenir el nen entre els braços. La Marlen me'l va entregar embolicat en una manta per la qual treia el seu cap enorme i uns ulls grossos i sortints. No sé qui em recordava, però vaig sentir l'irrefrenable impuls de ficar-lo a la cistella d'una bicicleta i sortir volant. Era lleig, molt lleig, però era el meu fill. I que consti que no tenia res a veure amb el color de la pell, ni blanc ni negre, que jo excusava com una innovadora forma de ser gallec. Tampoc no em semblava gaire llest, bavejant sense parar, tot i que la mainadera intentava tranquil·litzar-me dient que la salivació era consubstancial als bebès. Poca cosa m'importava, de tot plegat, al cap i a la fi només volia una ment verge on escriure impunement amb línies tortes. Admeto que per uns moments vaig tenir el que els escriptors anomenen «por de la pàgina en blanc». Encara que, de totes maneres, qui em podria retreure que omplís de taques el cap d'un nen? «Doncs ningú», em vaig dir. «Efestivi wonder», va contestar la veueta. «Doncs no se'n parli més», vaig replicar.